

на стената, загледа презъ прозореца широкия харманъ на Петкановци и се усмихна. Изведнажъ сви вежди и се изправи. Извика на кехаята да отведе коня въ обора и да му сложи ечмикъ. Щомъ кончето се приближи до вратата на обора, той излѣзе отъ кафенето, приближи охраненото и стройно животно и го потупа галено по корема :

— Нехранимайко! Приличашъ на първия си стопанинъ!..

Коньтъ смигна съ уши и поклати глава. Турчинътъ се върна къмъ кафенето, и коньтъ тръгна следъ него. И двамата влѣзоха вътре. Коньтъ изопна шия къмъ полицата и събори на земята нѣколко чаши и праздни шишетата. Стопанинътъ му се засмѣ съ гласъ и още веднажъ го погали по корема. Следъ това прегърна животното презъ шията и нарочно затананика нова пѣсенъ, посветена на Георги Хадживъ.

Идете, кажете на Иринка,

черни дрехи да надене!

Въ часа, когато ходжата викаше,

и Хадживъ Георги хванаха...

Кончето, като чу името на първия си господаръ, дигна глава, разшири бистритѣ си очи, изви тънката си шия и ги насочи къмъ вратата. Въ кафенето влѣзе чичо ми Димитъръ, баща на Ирина — жената на Георги. Рунтавъ калпакъ притискаше чернитѣ му вежди и му придаваше внушителенъ видъ. Той сложи ржце въ джебовеѣ си, строго изгледа турчина и му забеляза:

— Ибраимъ, кжде се намирашъ? Тукъ не е оборъ, веднага изведи коня!

Ибраимъ се засегна и започна да мърмори закани.

— Стига!.. Ако си дошелъ да просишъ, иди въ кжщи да ти дадатъ едно кило жито и се махай отъ очитѣ ми! Ти знаешъ, че отъ гладни просяци мене не ме е страхъ!

Чичо напустна кафенето и се запжти къмъ срѣ-